

เพชรสีเพลิง

บทที่ 21

ญาติของพิมพลอย มีอาชีพซื้อขายพืชไร่ที่มีฐานะดี บ้านใหญ่ เป็นแบบกึ่งไม้ธรรมชาติกึ่งตึก ก่อด้วยซีเมนต์ที่ถูกขยายต่อเติมไปตาม การเจริญเติบโตของกิจการ มีคนงานจำนวนหนึ่งทำหน้าที่คัดแยก บรรจุพืชผลที่รับซื้อจากชาวบ้านเพื่อรอส่งขายอยู่ในโรงเรือนใกล้ตัวบ้าน

รถยนต์แบบขับเคลื่อนสี่ล้อพาสามสาวมาถึงในเวลาบ่ายจัด เจ้าของบ้านไม่แปลกใจเพราะได้มีการโทรศัพท์นัดหมายกันไว้ก่อน แล้ว มีการทักทายถามไถ่พูดคุยถึงครอบครัวและความเป็นอยู่ของ วงศาคณาญาติพักใหญ่ แล้วพิมพลอยก็พาเพื่อนๆ เดินเข้าเดินออกไปทั่วราวกับเป็นที่เส้นทางของตนเอง

ตกเย็น หลังจากอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้ากันเรียบร้อย รถคันเดิม ก็กลับมารับเพื่อไปทานอาหารมื้อค่ำที่ร้านใหญ่ในตัวเมือง พิมพลอย นั่งคู่ข้างหน้ากับหนุ่มใหญ่ พุดจ้อยตามนิสัยของเธอ

“เมื่อก่อนตอนวันหยุดปิดเทอม พ่อกับแม่พาพิมกับพี่ๆ น้องๆ มาค้างกับครอบครัวนี้บ่อยๆ ตอนเข้าเรียนปีแรกคุยกันรู้ว่าชยา เป็นคนที่นี่ก็เลยคุยกันถูกคอ พิมกลายเป็นเพื่อนผู้หญิงคนแรกที่ สนิทกับชยาก่อนใครๆ”

“แหม สายใจก็สนิทกับชยาก่อนคนอื่นพอๆ กับพิมแหละยะ ชยาน่ารักมากเลย ตอนเข้าเรียนใหม่ๆ เขารูปหล่อแต่ว่าตึ๋มๆ ซื่อาย สายใจเลยแกล้งจีบซะเลย”

พิมพลอยหันมาแย้งภัสสรว่า “ส่วนัยสรก็ขี้เก๊ก ทำตัวเป็น เด็กมีปัญหา แต่พอรู้จักชยา ไหง่คว่าหัวใจชยาหนุ่มไปครองได้ก็ไม่รู้”

สายใจหน้าเสียว ในสายตาของเพื่อนๆ เธอคล้ายจะแกล้งทำ เป็นไล่ตามชยาทั้งๆ ที่ทำที่และคำพูดของชยาหนุ่มทำให้ทุกคนมองว่า ชยาเป็นคนรักของภัสสร

ภัสสรยิ้มซึ้งๆ ถ้าเป็นสมัยก่อนเธอคงต้องร้องว่า “บ้าแล้ว” อาการปฏิเสธเมื่อถูกเพื่อนๆ หยอกเย้าทำให้ชยาเสียใจไม่น้อย บ่อยๆ ที่เธอรำรังออยากจะ “มีแฟนเป็นตัวเป็นตนกับเขาสักที” แต่เธอก็ไม่มีใครอื่น คงไปไหนๆ กับกลุ่มและบางทีก็เพียงกับชยา สองต่อสอง... จนกระทั่งโยธินเข้ามาคลุกคลีด้วย

และเพราะแง่อนกับโยธิน เธอจึงดึงเพื่อนชายที่แสนดีคนนี้ ออกมาพบกับความตาย... ในบัดนี้ถ้ามีใครเข้าใจว่าเธอเคยเป็นคนรัก กับชยา ภัสสรก็จะไม่ปฏิเสธให้ชยาต้องเสียหน้าใจอีก

เธอถูกหลอกหลอนด้วยความรู้สึกผิด.....

สหัสมองใบหน้าสลดจากกระจกมองหลังที่ลอยเฉียงๆ อยู่ข้างหน้า แม้จะตั้งใจที่คำว่า “คว่าหัวใจชยาหนุ่มไปครอง” ก็พูดข้ามไปเสีย

“ทำตัวเป็นเด็กมีปัญหาอย่างไรครับ”

“อ้อ๊ย เขาหึงมากเลยตอนนั้น” พิมพลอยพูดพลางหัวเราะ “ดีอรรันเกเรสุดๆ รุนพี่ปวดหัวไปตามๆ กัน ขนานนามว่าัยตัวแสบ ดีอเจียบ”

“ในบรรดาน้องใหม่หญิง ัยสรโดนรุ่นพี่จับตามองมากที่สุด ทำโทษมากที่สุด แล้วไม่ค่อยยอมมาคบกับเพื่อนๆ ด้วย” สายใจ ทำความหลัง “ตอนนั้น สายใจเองยังหมั่นไส้เลย เห็นเขาหึง กับเพื่อนๆ นึก คิดว่าัยสรคนนี้เป็นลูกเศรษฐี มีรถหรูๆ เดี่ยวคันนั้น เดี่ยวคันนี้มารับมาส่ง เลยมองไม่เห็นใครอยู่ในสายตา ตอนเค้าโดน พี่ๆ ทำโทษ สายใจไม่เคยนึกสงสารเลย”

ช่วงที่เข้าเรียนใหม่ๆ ภัสสรยังไม่รู้จักขับรถ จึงเป็นปณرسีบัง รถที่บ้านบัง รถของบริษัทบิดาบัง ที่ปณرسีให้มาคอยรับส่ง

“แต่ชยาสงสารสรนะ มาพุดถึงสรกับพิมบ่อยๆ” พิมพลอยว่า จากชีวิตในอดีตหวนกลับมา ภัสสรนึกตามแล้วก็อดน้ำตาซึม ไม่ได้

“ชยาเข้ามาพุดกับสรหลายครั้ง สรมีนชายังไงเขาก็ยังอ่อนโยน อยู่ตามเดิม” เธอเล่าด้วยน้ำเสียงขื่นจมูก พยายามที่จะไม่ร้องไห้

ให้เพื่อนๆ ต้องเศร้าโศกกันอีก “สรวาดเรียนเขาก็ ก๊อปบีเล็คเซอร์ให้ ถ้าโดนรุ่นพี่ทำโทษ พอปล่อยตัว ก็เห็นชยายืนรอรออยู่แล้ว มีครั้งหนึ่งที่สรโดนกดดันมากๆ พอเห็นชยายืนรอรออยู่ สรก็ร้องไห้ออกมาเลย”

“อ้อ เพิ่งรู้ว่าตอนปีหนึ่ง ยัยตัวแสบคือเจียบจอมหยิ่งเคย ร้องให้ด้วย มินาชิ ชยาแพ้น้ำตาเธอ เลยคอยตามเป็นห่วงมาตั้งแต่นั้น”

พิมพลอยหัวเราะ “แล้วทำไมตอนนั้นเธอต้องดื้อขนาดนั้นด้วยนะ ฉันทสงสัยจริงๆ”

ภัสสรนึกถึงพ่อที่ทำเหมือนไม่มีเธออยู่ในบ้าน แต่คำตอบก็คือ “เราก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“เรียกร้องความสนใจนะซิ” สายใจผลักไหล่เพื่อนยิ้มๆ

คนขับรถที่นั่งฟัง ซ้ำเลื่องมองผ่านกระจกเงา ‘หยิ่งกับเพื่อนๆ นึก คิดว่าเป็นตัวเองลูกเศรษฐี มีรถคันใหญ่มารับมาส่งเลยมองไม่เห็นใครอยู่ในสายตา...’ ภาพของป๋นรสีหวนกลับมาฉายชัด ปลุกเร้าให้ความรู้สึกเขาพลุ่งพล่าน.....

แปลว่าภัสสรไม่แตกต่างจากพี่สาว.....

ร้านอาหารร่อยมีส่วนต่อเป็นแพริมน้ำ ชายหนุ่มปรนสาวๆ ทั้งสามที่ยังอยู่ในวัยที่ต้องใช้พลังกำลังอย่างเต็มที่ พิมพลอยและ สายใจช่วยกันสั่งทุกอย่างที่ชอบจนจานอาหารเรียงรายเต็มโต๊ะ

ภัสสรที่คอยร้องว่า พอแล้วๆ ขณะเพื่อนสั่งอาหาร บ่นว่า “สั่งอะไรกันมากมาย สั่งแล้วต้องกินให้หมดนะ”

“เธอไม่ต้องห่วงหรอก เธอไม่กินเรากินเอง” พิมพลอยว่า

“ยัยสรลูกเศรษฐีกินอาหารดีๆ จนเบื่อแล้วละซิ เรามันลูกคนจนกินแต่ข้าวกับไข่ทุกวัน วันนี้ไหนๆ พี่สหัสพามาเลี้ยง ขอกินดีๆ ให้หน้าใจซักที”

“เราก็กินข้าวกับไข่ทุกวันเหมือนกัน”

“อย่ามาโม้เลย”

หญิงสาวสบตาขมึ้มๆ ที่มองมา เขามักจะมองเธอนานๆ ด้วยสายตาที่เธอรู้สึกว้อบอุ่นเป็นมิตร เธอบอกเขาว่า

“ก่อนพี่พรณมาอยู่ด้วย สรกินข้าวกับไข่เกือบทุกวันจริงๆ ค่ะ พ่อกับพี่สหัสไม่ค่อยทานข้าวที่บ้าน สรอยู่คนเดียวก็เลยให้เขาทำกับข้าว ง่ายๆ ข้าวกับไข่ บางทีก็จะมีผักเพิ่มอีกอย่าง ถ้านึกเบื่อๆ ขึ้นมาก็ขอน้ำพริกสาวใช้มากิน”

“อ้อ...” ฝ่ายนั้นยิ้มขมึ้มๆ

“พอพี่พรณมาอยู่ด้วยก็เลยได้กินดีๆ มินาชิ ถึงรักกันนัก” สายใจเฝ้า

“ไม่ได้รักอะ” เธอเถียงด้วยรูปหนึ่งของความรู้สึกต่อต้าน แต่แล้วก็รู้สึกสงสารเห็นใจพรณรายขึ้นมา ถึงอย่างไรพรณรายก็พยายามเอาใจเธอทั้งยังคอยแก้ตัวแทนเธอกับธิปไตยเสมอ

เหนือสิ่งอื่นใด ชายหนุ่มรุ่นพี่ที่นั่งอยู่ตรงหน้าทำให้ความรู้สึกในทางร้ายของเธอ มลายหายไปหมด

“ไม่ได้รักแต่ก็ไม่ได้เกลียด”

“เลยยกพี่โยให้ซะเลย”

“พี่โยไม่ใช่ของเราจะได้เที่ยวยกให้ใครๆ”

สายใจหัวเราะ “อ้าว ยังอนไม่เลิก”

“ไม่ได้งอนสักหน่อย” เธอพูดอ่อยๆ สบตาหนุ่มใหญ่ที่นั่งยิ้มมองอยู่ “ยืนยันว่า สรไม่ได้เป็นแฟนกับพี่โยนะคะ พี่สหัส”

“หรือครับ”

“แล้วใครตามพี่โยไปโน่นไปนี่ให้ชยาอกหัก.....” สายใจถามเหมือนความซุนซ่องที่ตกตะกอนถูกก่อกรวนขึ้นมา กลุ่มคู่หูทั้งสี่มักจะไปไหนมาไหนด้วยกัน สายใจรักชยา แต่ชยากลับมารักภัสสร

“ถ้าชยาไม่ตาย ป่านนี้ก็ยังซ้ำเพราะเธอนั้นแหละ”

พิมพลอยอึ้งเพราะไม่รู้ว่าจะคลี่คลายอย่างไร ภัสสรน้ำตาซึม อาจจริงอย่างสายใจพูดก็ได้ เพราะในคืนนั้นเมื่อป๋นรสีพูดอะไรบางอย่างเกี่ยวกับความรัก ความผิดหวัง และชีวิตจริงๆ ของคนเรา ภัสสรก็เอนเอียงที่จะกลับมาหาโยธินอยู่แล้ว

“ถึงอย่างไรเขาก็ตายแล้ว พันทุกชีไปแล้วนะครับ” เสียงทุ้ม

อบอุ้นปลอบโยนอย่างเป็นกลางๆ น้ำเสียงที่พูดต่อเจือหัวเราะอย่างจะให้เห็นขำ “ผมว่าถ้าเขามาอยู่ที่นี้ด้วยอาจจะไม่เห็นด้วยกับพวกเรา แต่ว่าจะเถียงกลับก็ไม่ได้ ประเดี๋ยวเขาหงุดหงิดขึ้นมาจะลำบากนะครับ คุณกันเรื่องอื่นดีกว่า”

พิมพลอยเลยรีบถามว่า “พຽ່ງนี้พีสหัสมาพาพวกเราเที่ยวหน้อยได้ไหมคะ พิมว่าจะไปน้ำตกกัน”

ภัสสรแย้งว่า “พีสหัสคงอยากอยู่บ้านกับแม่และน้องสาวมากกว่ากระมัง พิม นานๆ จะกลับมาบ้านสักที”

สหัส มองเธอยิ้มๆ “ผมอยากทั้งสองอย่างครับ”

ใบหน้าอ่อนใสทั้งสามซุ่มเหงื่อเมื่อเกาะกันเดินพลางปีนป่าตามร่างสูงใหญ่ที่บึกบึนแบบคนกร่างงานหนัก บุกป่าโปร่งขึ้นไปเรื่อยๆ จนถึงลำน้ำตกน้อยใหญ่ตามลำดับชั้นต่างๆ บางครั้งมีโอใหญ่ที่ก้าวนำไปก่อน หันมายืนให้คนที่ตามมาได้เกาะข้ามทางที่ขาดหาย ดึงให้ปีนตามขึ้นในทางวิกฤต บางครั้งรับลงจากที่สูง เสียงพูดคุยหัวเราะเจื้อยแจ้วทำให้ใบหน้าที่มีรอยแผลเป็นจางๆ ที่บางครั้งดูตันเครียดขริมห่อ่นโยนลง แต่แล้วความคิดที่หวนกลับมาทำให้มันกลับกร้าวกระต้างขึ้นอีก

ภัสสรไม่รู้ว่าหนุ่มใหญ่ที่เธอชื่นชมและไว้วางใจคนนี้คิดอะไรเมื่อดวงตาเข้มนใบหน้าขริมคู้่นั้นมองเธอ เพียงแต่รู้สึกคล้ายจะรับสัญญาณบางอย่างได้ กระแสอบอุ้นสงมาเหมือนจงใจ ครั้งหนึ่งเขาโอบเอวเธอแน่นและนานกว่าปรกติ จนผิวหน้าเธอร้อนวาบ.....

หากแต่เมื่อวงแขนแข็งแรงคู้่นั้นคลายจาก ใบหน้าขริมกลับไม่แสดงอาการผิตปรกติใดๆ ภัสสรโล่งใจที่เพื่อนทั้งสองต่างก็สนใจอยู่กับการทรงตัวจนไม่สังเกตเห็นอย่างอื่น เธอได้แต่ละอายใจตำหนิตัวเองที่เกิดความรู้สึกวูบวาบขึ้นข้างเดียวกับชายหนุ่มรุ่นพีทั้งๆ ที่ชยาเพ็งจะจากไปไม่กี่วัน

เธอไม่รู้ว่าสหัสนึกถึงเอวบางที่เขาเคยโอบจนผลลิมตัวไปชววูบ... เอวของป๋นรสี...

ในวันนีสาวๆ ทั้งสามชั้นบานพอจะหัวเราะเสียงใส บางครั้งร้องเพลงที่กำลังอยู่ในสมัย เสียงคนที่จำเนื้อเพลงได้ช่วยกันร้องประติตประต่อ

“พีสหัสร้องเพลงนี้ได้ไหมคะ...” เสียงถาม แล้วเจ้าตัวก็ร้องนำขึ้น

“ร้องไม่ได้หรอกครับ เพลงเด็กวัยรุ่น ผมแก่แล้ว”

“ยังไม่แก่สักหน้อย ถ้างั้นฟังนะคะ...”

พอเพลงนั้นจบก็มีเสียงถาม “แล้วเพลงนี้ละคะ...”

อีกครู้ นักร้องจำเป็นก็นึกเพลงอื่นขึ้นอีก “เพลงนี้ดีกว่า...”

ภัสสรไม่ได้ผิตแผกจากเพื่อนๆ มอมแมม หัวเราะ ร้องเพลงรวมทั้งบางครั้งก็ร้องให้... เสื่อยัดสีขาวกางเกงยีนเก่าสีเข้มที่เห็นใส่ตั้งแต่เมื่อวันวาน ไม่ได้ทำให้เธอดูแปลกแยก รวากับเธอชอบที่จะรักษาความกลมกลืนนี้ไว้ ไม่เหมือนผู่หญิงร่ำรวยที่เขารู้จักส่วนใหญ่รวมทั้งป๋นรสี ที่ต้องการจะโดดเด่นเป็นหนึ่งเดียว

แต่ว่าในความรู้สึกของชายหนุ่ม ภัสสรแตกต่าง...

ความรู้สึกของเขาเมื่อมองเธอ ต่างจากความรู้สึกเมื่อมองเพื่อนๆ ของเธอโดยสิ้นเชิง เขามองเธอเหมือนราชสีห์มองเหยื่อ

หมายมาด แคร่อให้ผลอ.....

สามสาวไม่ได้ตั้งใจจะกลับไปที่บ้านญาติของพิมพลอยอีกจึงได้ล่ำลาเจ้าของบ้านแล้วตั้งแต่เมื่อสหัสมารับในตอนเช้า ส่วนหนึ่งของผลไม้หลากหลายที่ถูกใส่กระบุงมาในท้ายรถกลายเป็นเสบียงที่โอชะ แต่เมื่อถึงเวลาอาหารกลางวัน ทุกคนก็ไม่ได้ทานกันหน้อยลง ความสดใสรไรเดียงสา ที่เห็นอยู่ตรงหน้าทำให้ชายหนุ่มรู้สึกผอนคลายอาการแยมยี้มแจ่มใสเกิดขึ้นโดยไม่ได้เสแสร้ง

ภัสสรถามว่า “เราซื้ออาหารอร่อยๆ กลับไปฝากแม่กับพีสุภักด้วยจะดีไหมคะ บ้านพีสหัสอยู่ไกลตลาด แม่กับพีสุภักคงไม่ค่อยได้ออกมาทานข้างนอกบ่อยๆ”

“แทบจะไม่ได้ออกมาเลยแหละครับ ชาวไร่จนๆ จะออกมาทานอาหารตามภัตตาคารได้ยังไง”

เพื่อนเธอร้องว่า “โห จนอะไรกัน พี่สหัสถ์อมตัว”

“แม่พี่ชอบทานแต่น้ำพริกผักจิ้ม พาไปไหนก็บ่นถามหาแค่นั้น”

“แต่พี่สุภักน่าจะชอบกึ่งแม่ น้ำตัวใหญ่ๆ กับเนื้อปลาปรุงสดๆ พวกนี้บ้าง ไม่รู้ละ สรรจะสั่งอาหารให้เขาห่อกลับบ้านให้ด้วย”

พวกเขายังมีเวลาซื้อของกระจุกกระจิกจากร้านค้าเล็กๆ ที่ตั้งอยู่เรียงราย สหสัมมองสาว ๆ ช่วยกันวิพากษ์วิจารณ์เลือกซื้อนั่นนี่อย่างอารมณ์ดี อดคิดไม่ได้ว่าสาว ๆ เมืองกรุงนี้ช่างไร้สาระเสียจริง จำได้ว่าเมื่อสุภักอายุเท่ากัน เธอต้องคำนึงถึงเรื่องปากท้อง การกิน การอยู่และการศึกษามากกว่าอย่างอื่น ประหยัดเงินทุกบาทจนไม่ต้องเสียเวลานึกถึงเสื้อผ้าเครื่องประดับตามสมัย หรือครีมกันแดดที่สาว ๆ สมัยนี้จะขาดเสียไม่ได้ บางทียังไม่แน่ใจเสียด้วยซ้ำว่าเมื่อแม่ขายพืชผลแล้ว จะมีเงินเหลือจากใช้หนี้ค่าปุ๋ยค่ายาฆ่าแมลงมาเป็นค่าหอพักค่าลงทะเบียนเรียนในเทอมใหม่หรือไม่ ชายหนุ่มเองก็ปากกัตตีนถีบช่วยเหลือตัวเองทุกทางด้วยการทำงานในระหว่างเรียน จนแทบไม่มีเวลาพักผ่อน ในเวลานี้แม้ความยากลำบากเหล่านั้นผ่านพ้นไปแล้ว เขาก็ยังจำมันได้ดี

สามสาวไม่รังเกียจที่จะกลับมาที่บ้านไม่เก่า ๆ ปลูกแบบได้ทุนสูง แล้วในภายหลังได้กันฝาเป็นห้องไว้ที่ชั้นล่างของเขาอีกครั้ง นางละมุนและคนงานขับรถออกไปทำงานในไร่ คงเหลือแต่สุภักนั่งเหม่ออยู่ในห้องคนเดียว

“สุภัก ดูซิว่าใครมา” สหสทำเสียงร่าเริงทักทายน้องสาว

อีกฝ่ายสีหน้าเลื่อนลอยแทบไม่มีอาการตอบสนองแม้จะหันมองตามเสียง พึมพมและสายใจได้เห็นหญิงสาวผู้นี้เพียงผ่านๆ เมื่อวันวาน แต่ก็ได้ยินภัสสรพูดถึงในคืนที่ผ่านมาจึงไม่ได้รู้สึกแปลกใจ

“สวัสดิ์คะพี่สุภัก”

ภัสสรเดินเข้าไปใกล้ “พี่สุภัก นี่ภัสสรคะ”

ดวงตาของหญิงสาวผู้นั้นคล้ายมองอากาศธาตุที่ว่างเปล่า

“สรมีอะไรมาฝากพี่สุภักแยะเลย วันนี้พี่สหัสพาเราไปเที่ยวสนุกมาก เราบินไปดูน้ำตกกันแล้วก็ไปทานข้าว แล้วซื้อของกินอร่อยๆ มาฝากพี่สุภักกับคุณแม่ด้วย”

ภัสสรและเพื่อนๆ นั่งลงใกล้ๆ ขณะที่สหัสนำอาหารไปแก้ห่อใส่จานพลางฟังเสียงแจ้วๆ ชวนอีกฝ่ายพูด

“สุภัก แม่ไปไหน” สหสถามคำถามที่เขาไม่เคยคิดว่าจะมีคำตอบ

เขานำจานอาหารมาวางตรงหน้า ใช้ส้อมจิ้มจ่อให้ที่ปาก “กินเลยไหม เอ้า อ้าปากซิคนดี”

ฝ่ายนั้นทำตามแล้วอมอาหารไว้ กว่าจะเคี้ยวกว่าจะกลืน เชื่องช้าราวกับเธอเป็นเครื่องจักรที่ไร้สภาพ

สาว ๆ รับประทานอาหารไปแล้วผลัดกันบ้วนผลัดกันพูด ทานได้ไม่กี่คำหญิงสาวก็ไม่สนใจอาหารอีก จะเคี้ยวจะยออย่างไรก็ไม่ได้ผล แต่ว่าดูเหมือนเธอจะรับรู้ว่ามีเพื่อน

“ทานน้อยอย่างนี้ก็ผอมแยะซิ มิน่าล่ะ”

ภัสสรหยิบหวีเล็กๆ จากกระเป๋ากลับมาแต่งทรงผมให้ เธอกีบติดผมพลาสติกสวยที่เพิ่งซื้อออกมาให้พึมพมช่วยเลือกช่วยติด สายใจช่วยเลือกแล้วหากระจกมาส่องให้ตรงหน้า

ดวงตาที่เคืองคว้างเริ่มเห็นสิ่งที่ถูกสาว ๆ เรียกร้องเชิญชวนให้ดู สหส ต้องยั้งเมื่อเห็นประกายวาววับๆ ขึ้นในดวงตาของน้องสาว

สุภักเหลือบตามามองเขา ก่อนจะหันกลับไปมองกระจก สีหน้าของเธอคล้ายกำลังแปลกใจ

ชายหนุ่มไม่ได้เห็นกิริยาเช่นนั้นมานานแล้ว.....